

Šy-li špěmal,
Pilnje džělat,
Štrowja cze
Šwójbny ťiatol,
A twój šwjatol
Šradny je.

Ša ťtaw špróznj
Napoť móznj
Luboťcz ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšěš spať měrnj
Čzerťwosć da.

Njeť ty špěwať,
Šwěrnje džělať
Wšědne dny;
Dzeť pať šwjaty,
Duťhi bať,
Wotpocziť ty.

Š njebjeť mana
Njeť czi ťhmana
Žiwnoťcz je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotťzew czeť!

F.

Šerhťke njeđželťke łapjena.

Wudawa ťo łóđu ťobotu w Šmolerjež knihicziťczěrnj w Budyťťinje a je tam ťa ťhtwórtlětnu pšedpłatu 40 np. doťtać.

10. njeđžela po ťwj. Trojizy.

Šap. ťt. 9, 10.—22.

To běťhe džiw pšchi wobroczenju Šaula, doťelž běťhe Šaul ť wurjadnemu ťtutkowanjju powołany. Wobrocziť pať dyrbimy ťo wťhitzy a je tola łóđe wobroczenje džiw hnady, a najwaťniťhi ťrědť ť polnemu wobroczenju je pšchězo, ťo cziłowjeť prawy žiwy ťaczťťeť wo Šhryťtuťowej bójťkej kraťnoťczi doťtanye.

Kajke to ťnutťkowne pšcheměnenje pšchěš duťha Bóžeho, widžimy na Šauluťu.

1. Wón ťo modli;
2. Wón widži;
3. Wón ťwědczi.

1. Wón ťo modli. Šchtož běťhe Jeťuť ťam ťapoczať, dyrbi ťtaw woťady w Damaskonje doťonjeť. Ananias doťta porucžnoťcz, Šauluťa ť polnemu poťnaczu ťboža doťjeťcz a jeho pšchěš ruťu naľadženje a ťťchczenizu do ťťchěťcijanťkeje žyťkwe pšhijeť. Ananias ťo teho porucženja naťtroža. Žemu je, ťaž by ĥłowu do ławoweje ťhlamy tyťnyť. Ale tón Anjeť jeho do prědka ťměruje: „Tón tebi wjazy njeťťłodzi; ĥłaj, wón ťo modli.“ Tťi dny ťo Šauluť běđžeťhe. Žeho wutroba ťo ťběha pšchěcziwo temu ťaczťťeť, ťotryž je doťtať. A ťkóncznje ťo podda. Wón ťo modli. Štyťnjeney ruzy ťu najprjedy ťnamjo, ť ťotrymž ťo pšchewinjeny wojowať na hnady a njehnady podda. Wón ťo modli, to je ťwědczenje, ťo je najhoťťťi ťťhodženť ťhorosťe pšchěťrathy, ťaž to pót na cziwo ťhoreho poľaťuje.

Šłaj, wón ťo modli. To je prěnje ťnamjo wobroczenja ĥiťchěze džěňka. Nje wobroczeny ťo tež modli, ale to je jenož bórbotanje a naťhwilne ťahorjenje. Prawa ťťchěťcijanťka modlitwa ť ĥłubokwe wutroby, ponižne a tola džěcžaze modlenie bjeť bojoťcze, wobťtajne modlenie w Jeťuťowym duťhu a mjenje nadeňdžeťch jenož pola wobroczeny. Pšchetož ťchtož ťo prawje modli, ť tym wobťwědcza, ťo pomozny potreba, ale tež, ťo ťnaje wťchěhómózneho Wóťza, kiž móže a ĥže pomĥacž. Tam je prawe ťťchěťcijanťstwo, ĥdžež je modlitwa ťnutťkowne cžerjenje a ĥdžež wťťitko, ťchtož ťo ťtawa, bywa wabjenje ť modlitwje, ĥdžež ťo žyťe žiwjenje do ťwěťka Bóžeho ťtaja. — Šłaj, wón ťo modli! W tyĥ ťłowach cziweťť radoťcz dobreho paťtryja nad ťaťo namaťanej wozju. Kať to doťwěrenje ťnyťni, ĥdyž wo druhim wěťch: Wón ťo modli! Njeť ťo tež ťabłudzi, wón ťo modli; Bóh ma móž nad nim a jeho ťaťo na prawy pucž doťjedže. Modlitwa je potajny ťwjaťť, kiž wutroby ťwjaťa. Kať kraťne, to widžecž: Šłaj, wón ťo modli!

2. Wón widži. Šo bu Bawoť na pucžu ťe ťlepoťcžu biťy ť jeho poniženju, pšchetož ťhrobly Šaul dyrbi ťo ťaž džěcžo wjeťcz dacž, dale pať dyrbi byť wabjenje ť ťamopruchowanju, ťo by poťnať w cziťťinje ťwoje duťhowne ĥubjenje. Wón ťebi prjedy něťťto wjedžeťhe na ťwoje poťnacze a ťwój roťom, něťko dyrbi poťnacž, ťo je ĥač doťal ťlepy byť, ťlepy ťa kraťnoťcz ťťchžowaneho Šhryťtuťa, ťa ťnutťkowne wěťjaze žiwjenje ťťchěťcijanťkeje woťady, ťotruž běťhe pšchěcžěhať. Žako Ananias ruzy na njeho položi, „padžechu wot jeho woczow

jako schupisny", tež wot jeho duchownych woczow — wón swoje dotalne błudy pósna. Kelfo mjes nami je jich žiwych — se saczinjenymaj woczomaj! W semskich wězach so snaja, ale Bože słowo so jim samknjene knihi. Wopacznoscze druhich, wošebje kšeseczijanow woni widža, sa swoje błudy so kłepi; woni so mussteja na swoj wužitk, ale sčtož k wěcznemu měrej kłuzi, je jich woczomaj potajne. Wobroczeny ma jasne wócžo, snaje šebje a swoje klaboscze, šwět a jeho jebanje. Wón njewidži jenož khostanje, ale tež wótzowstu ruku, kotraž prut dzerži, niž jenož lóšcht a njelóšcht wokomika, ale tež scžehwki sa čaš a wěcznoscz.

3. Wón šwědczi. Přenje wschať běšče po jeho kšeczenizy, so wón jědž k šebi wša. Po posćenju wot tšjoch dnjow čželo swoje prawo žada. Potom pať džěšče wón hnydom mjes Damazenskich póstow a so šjawnje sa nich wupraji. Tež to je nusne, so so wobroczeny kšeczijan swojich šobuskšeczijanow njehańbuje. Štónčnje džěšče do šchule (židowskeho Božeho doma) a pschjpowjedasche šwojim přjedawšchim towaršcam, sčtož bě so jemu štalo. Mnyšlicž šebi dyrbjeli, so psched tajkim šwědczenjom wscho pschecziwjenje wotmjelknj. Ale tola buch wóni jenož šatorhneni a so rošhorichu. Sčtož wěricž njecha, njewěri a hdy by so jemu Šhrystuš kam šjewik! Saul njeda so šatraschicž, wón dale šwědczi w čzoplej lubosczi. Tež to je šnamjo wobroczeneho, so so njeboji: Wón so pschescžehanja njestroži. Najbóle jeho bolesche, so tež kšesczijenjo jemu njewěrjachu, so jemu šasachu mjelczecž.

Wón wjedžesche: „Moja sčtunda pschindže.“

Šascha wěra je to dohycze, kiž šwět pschewinje! Šamjenj.

Šnjeński šwjedžen.

(Do wěza.)

Čžescž přenja, Šnježe, tebi kłuscha,
Džak, šhwalba k čžichej modlitwu!
To so te-dary, kotrež dušcha
Čži dženska nješe k woporu,
So šy naš šchčednje žohnowal
A rjane žně nam k nowa dal.

Twój mišy deschcz je k njeja padať
Na našchu rolu wobšhtu;
A je šej wušhw šlónžo žadať,
Šón čzople pruhi hrějachu.
Ty špožči šhtwam šrosćenje,
A twoja móž je kšasche.

Tak je, sčtož k nadžiju bu šhte,
Šso wschitko derje radžilo;
Nětk wospjet Bože blišo kšyte
Šasch psched šobu, mój kšescžano!
Duž sa to Božu mišoscž šhwal
A jemu džakny wopor pal!

K. A. Fiedler.

Čši njewjesty a šchwórta ma kwaš.

Šolzhy maju so wudacz. Šslub měcz, njewjesta bycz a kšawowacz je sa šolzhy wjěšely podawł. Šamny šwěrnj wotrocžł Abrahamowy, kiž rěšasche Čliefer, pschindže jako braščka do Šarana do Bethueloweho doma a džěšče: njedžerčžče mje horje, ale pušchžče

mje. A woni šawolachu Šebeku a džachu k njej: čžescž k tym mužom čžahnycz? — A wona wotmolwi: haj, ja čžu k nim čžahnycz! — 1. Mójš. 24. štam. Tak tež nětko šolzhy k wjěšelom praja: haj, ja čžu k nim čžahnycz, hdyž prawy nawožen pschindže, a njeje tehdom pola nich žane šomdženje a wotšakowanje. Ale moje šolczki, wy dyrbicze so k pócziwosczu ženicž kaž tamna Šarah, Šobiašowa njewjesta, Šob. 3, 17—20., hewak so čžert šobu měšcha do wascheho wěrowanja a kšawowanja, a ššahš wam wasche šbože. Wón je tež hišchžče druhi nawožen hacž šón čžělnj, kotryž čžze so k wami šwěrowacz; wy jeho namafacze wopišaneho w 439. šhěrluschu. Šdyž so tu k njebjěškim přjedy šwěrujecze, dha je a wostanje wam potom šón čžahny tež šwěrnj.

Šswět pyta to swoje; ale šhudy je šoždy, kiž njeje bohaty w Šohy. Šuf. 12, 21. Šohata njewjesta njewostanje bjes nawoženje, šbřšy so po njej a sa njej praščeja, a braščka pschilhadža do jeje doma. Šoždy pať so njeprašcha sa čžahny a šachodny bohatsšwom; ale so tež hišchžče šwěrne dušche, kiž pytaja šchazy, kotrež mole a šeršawž nježeru. Šajbohatscha pať je njewjesta, kiž je pošna dohrych pócziškow a šhrynež hewak čžerwjeneho šroschka njeměla: kiž je pócziwa, ščžerpna, šrijadna, dohrocziwa, želniwa, šmilna, džělawa, šlutniwa, šódna, kotraž njeje šawištna, šorda a šhwaleriška, kiž so njehadruje a nješwari a sa kšestami wokoło njeběha, kiž je bohata w lubosczi Šhrystušowej. To je potom njewjesta, kiž je Šohu a wschitkim pobožnym čžłowjekam špodobna, a namafa wschudže hnadu. A tajke njewjesty čžu wam nětko pošasacz.

W Šilczizach njedaloko Šreiberga bydlesche šemjanski knješ, k mjenom Šitkawsch Črnšt k Šufowin, je šwojej mandželskej, kotraž jemu šchtyri džowczicžki porodži; wschitke běchu najrjěšcha pscha ššarschisheho doma. Šlacž jim šashe wumrje; ale Šobh da jim druhu macž, kiž jim njebě mazocha, kaž je jara hušto k widženju, ale kotraž běšče prawa macž: pschetož wona so sa jich čžahne a wěczne šbože k wulkej prózu ššarasche; wona mēšesche šama Šhrystuša lubo, a pyšasche jeno w nim šwoje šbože a šwoju šbóžnoscz, a šwěczesche tak se šwojim šnamjenjom šwojim džowškam jako wěrna kšesczijanka, a pošasowasche jim prawy pucz.

Mjes tutymi šchtyrimi knješnicžkami bě najmlóššcha, k mjenom Šenka, najpobožnišcha; w njej šjewi so pošnacze a šroschmjenje Božeho šłowa najkšasnišcho. Šlicžo ji njeběšche lubšcho, hacž jan-dželske powołanje, mjenujžy: špěwanje rjanjch šhěrluschow. Šycha, jako rjana drašta, ššote rječasški a pjeršchćenje a šwětně šawješelenja k rejemi njeběchu ji ničžo, to wona njepytasche, ale tež wo šwětnu čžescž njerodžesche. Tež njebočžicžka macž bě k šwojemu mandželskemu prajila: „Šale džowczicžka njebudže namaj wotrošč.“

Šak džiwnje druhdy šón Šnješ swoje džěczi k šebi čžehnje a wabi hižo w jich mlóšoczi: tuta džowczicžka mēšesche hižo jako džěcžo wulke pošadanje po Šožim wotšasanju. W tehdomnišchim čžahš njebě pola pobožneho šemjanskeho luda waschnje, šwojim džěczom přjedy pjatnateho abo šchěšnateho ššeta dacž Bože wotšasanje wužiwacz, dofelž so šojachu, so mlóšocž tajki wažny ššutk došč njedorošymi, a mohla teho dla šónšamy njedostojnje wužiwacz. Ššaschi něčžišchi kšesczijenjo, wyšožy a nižy, so teho njeboja, ale njemóža nětko dočžafacz, so jeno bychu jich džěczi ššerje a ššepje k ššowjedži pschilchle; teho dla tež wotebjera nětko kšesczijanške žiwjenje dale a bóle, a njekšesczijanšstwo so čžim bóle a dale roššchěrja: hižo pschichodne jutry džěja mlóšži kšescženjo, kiž so ššadženy čžichi pjatł přeni ras k Šožemu blišu pošyli, na reje a pschetrijchja ššarschich kšescžanow w ššornojčži! Š ššaršchi! wy jim to dowolicze! —

D twoje waschnje traschne

Še, šwěczje, ššamopaschne;

Š nim wobššacz njemóžesch!

Ty har'wacž chzesch a skafacz,
Na hrěschne lóschty kafacz;
Duž s nimi k heli pocžehnjesch! —

Tehdomnišči duchowny w Mikčizach, Samuel Röhler, měje-
šče nětko lědom dwanaczelětnu Leńku pruhowacz, kať daloko ta-
kama w kšesčizijanski pónacžu je dofcrocžila, dofelž njepšchesta
prošycž, so bychu ji dowolili, šwjate wotkasanje lubeho Šbóžnika
wužiwacz. Tón šwěrnny wotrocžl Boži, hdyž bě Leńku pruhowal,
njemóžesche hinať, hačž so dživacz nad wulfej hnadu Božej, kiž
bě šwjaty Duch w jejnej wutrobje dofcronjať: pšchetož tať wjele
pónacža, tajku horjazu lubošč a šwjatu nutrnoscž, tajku radošč
w šwjatym Duchu a wutrobnu žadošč po hnadže Šhrystušowej
njebč wón pola wjele kšesčizijanow nadeschol, haj, kažž so wón
šam wufna pšchecžiwu šwojemu pšchecželej, duchownemu Šarbarjej
w Šofkizach, njebč wón šam na šebi šhonil. Tať hušto hačž
potom Leńka je šwojimaj staršchimaj k Božemu blidu pšchistupi,
njemóžesche wona došč dofwalicž Božu hnadu, nam datu
w Šhrystušu.

Na tutej mlodej knježni běchu wšchitke plody wěrneho kšes-
čizijana w rjanej polnošči widžecž: jeje wola bě podčizijana
bje wšchitkeho wuměnjenja jeje staršchimaj, wona bě cžiča pšche-
cžiwu wšchitkim a tež ponižna pšchecžiwu šlužownym, wutrobnje
šmilna pšchecžiwu nušnym a potrjebnym. Šchtož cžinjěšche, to
cžinjěšche wšcho s lubošču Šhrystušej, nježadate žaneho džata
ani kšwalby wot ludži; jeje jenicžka žadošč bě, so by junu šbóžna
była pola šwojeho Šbóžnika. Pola njeje bě tať, kažž pola
maleho džěščza je, kotrež mješ zušymy ludžimi ja šwojej macžerju
placže; a hačž runje jemu derje rěčža, je majtaja a je tošča,
dha wšchaf wone wo to njerodži, ale šdychuje ja šwojej
macžerju.

(Pšchichodnje šfónčjenje.)

Macž a biblija.

(Kerner.)

Wšmi tute knihi s ruki macžerje!
Ze njejšu jeno na kšwilku cži date,
Ně, lube džěščo, žyłe žiwjenje
Njech sawošanu pšchezo tebi šwjate.

Ach, pónaj, so šu s roda Božeho,
Wšmi jeho kšičž, hlej, šnamjo ponižnosče,
Šklysch powjěšč: Lubošč, měr cži šlubi šo,
A Boža hnadu ja cžlowjeske šfóščje.

A hdyž cže, džěščo, šwět hdy šrudžuje,
Čžekn s knihemi do cžičej' potajnosče;
S nich wufn, so Bóh Knješ njelubuje cže,
Šdyž wješ'le da a žane šhyskniwosče.

S. Bróška.

Maršcha, pšchirodna macž.

(Wješna štawifna.)

(Šotracžowanje.)

Běšche wo žnje. Šofatowa mějesche na došč cžinicž, tch
kšětro wjele džěšawych ludži našchecžicž. Runje šedžesche s Bertu
— tajke wošebne mjeno bě šwojej džowzy dať — w kšlódnej
kšěži, wjecžer pšchihotowajo, jako šašo polna wjesba rožki do dwora
jědžesche. Šur pódla džěšche, a jako wjesba do bróžnje šajědže,
štupi, šebi pót trějo, do kšěže. „To je tola žalóšna horzota!“
štonašche. Nětko, Berta, rucže šchaltu kšofeja. Šena horzota dyrbi
druhu šahnacž.“ Berta došaze s kščinje wulku kšhanu kšofeja,

štaji ju na blido a kšlěb a butru pódla, a nan da šebi derje
šěšlódžicž. „S teju wjesbu šeže tola pšches měru dolho wostali“,
rjekny Maršcha (Margaretha) — tať rěfate burowa — mjeršaza.
„Ale tať je, cžim wjazž ludži, cžim wjazž lěnjosče. Tón kšlódny
lud by šo cžim dlěje, cžim lubšcho pola naš do šyteje wole najědł
a napil.“ „Macžerka, wono wšchaf je horzo“, rjekny Berta
trašchije, šwoje blěde woblicžo a šwojej žunje, brunej wócžž
k macžeri wobrocžo. „Džerž mi hubu, ty šmorže rošymiš!“
šarjemi na nju Maršcha, do šyđka drjebjo, a šašo k mužej šo
wobrocžiwšči, kiž jej runje s polnymaj ližomaj napschecžo šedžesche,
pošracžowate taťle dale: „A potom, Šandrijo, šym pšchi wšchēm
prawje rošmjeršana: Miklawšch prajesche pšchi pšchepošlednjeje
wjesbje: te dwazycži chžyli šebi kšroble s myšlow pušchecžicž, nětk
wšchaf ke šónzej džje.“ „Ša bych myšlil, Ty mohla šo špokojicž
na našchich žnjach“, šapadnje jej Šandrij do rěče; „wšchitžy ludžo
na mnje wołachu, so mamy tať wjele. A wěrnno je, my šmy cži
jenicžžy, kotrychž njeje w lěče tamne njewjedro potrjechilo.“ „Ně,
nó“, šnapšchecžiwu wona, dženkā mi, jutšje tebi, praji pšchilowo.
Ale šo mje na to njewjedro dopomnišch: Šchto šadžimaj, našch
Miklawšch ma wěščje šwoju ruku pódla, hdyž Budychezom lobrka
škradžu wjesbu rožki a hromadu lena do dwora cžičnychu. Mi
šo pšchezo tajke něšchto šdase, ale dženkā wopowjeda mi šary
Šhryšcha, so je, jako tu šamu nóž na šyčjenje džěšche, prošdnny
wós do Wješči jěčž widžal. Miklawšch běšche dwě njedželi prjedy
we Wješči pola Domlez wuja, a tón je tajki blašn, so mohł do
tajkich wrótnosčow šwolicž.“ „Šchtož njewēm, to mje njepali“,
rjekny Šandrij šašo mernje. „A hdy bych ja to wšchitko wěricž
chžyl, šchtož šy Ty ša šwoje žiwjenje hižo wucžušchila, ja s wohnja
pšchischol njebych.“ „To wšchaf we šwojim žiwjenju hišchče wjele
wušlědžil njejšy“, wušmēchowate wona jecho; „ale cžakaj jeno,
ja chžu hižo tu wěž na cžiste pšchinjesč. Njedawno rěčžach s tej
štarej Šórtu, ta šo tať pošmēwowate, ja budžich mohla šo
s hñēmom pušnyč. Tón prošchecžski lud drje woprawdže myšli,
s tym Miklawšchom hišchče něšchto budže! Ale šawěščje, Bóh mje
šwarnuj, prjedy hačž to cžěpju!“ „Njerocž šo, macži!“ rjekny
Berta naštróžana; „hdy by nětk Miklawšch to tola ščinił a Šóž
jo pšchidacž dyrbjaloj —“ „Pšchidacž? nanihdy niž!“ šapadny
jej nan nahle do šlowa, a wša tať šwojej žonje šlowo s huby;
„tať wěrnno, hačž mi Šofatež Šandrij rěfaju a ja wēm, šchto ša-
možu!“ „Tónle prak!“ pošracžesche Maršcha, „ja šo pšchi dróšy
na njón wohladacž njechala. Ša knježna šmē tať malo jow
w dworje šo pošafacz, hačž mojej nošy mje moje žiwe dny do
teje budki njeponejšetej. Prawo dyrbi prawo wostacž.“

Šow poštróžena šasta. Š wěšthmi šrocželemi štupi Miklawšch
do kšěže. Šona na nim póna, so bě jejnu rěčž šlyšchal. Šón
bliško pšchod nju štupi, tšny wobej ruzy do šožanich kšolowow a
rjekny kšutnje: „Ty tola wěšch, macži, so budu pšchichodneho 15.
t. m. 24 lět šary?“ Šaj to wēm“, rjekny wona trochu šamolena,
ale pšchezo hišchče hubata došč. „Ně, cžak je“, pošracžesche wón
s trochu njewěšthym hložom, so šwoju myšl wupraju. Ša chžych
šo k přenjemu wudžatowacz ša wšchu lubošč a šarošč, kotruž šy
na mnje wažila, a ja twój džatowny šy wostanu šwoje žiwe
dny. Ale k druhemu chžych tež prajicž, so budu šo wot nětk šam
ja šebje štaracz a njecham žaneho drugeho cžlowjeka s tym wjazž
wobčezowacz. A s tej žěntwu je Šantelez Šhatu ničžo njebudže,
to jeno šej s myšlow pušchecžtaj.“ Miklawšch hłuboť wodnychny,
a rošmlowa šo pšchetornny. Šan štaji šchaltu s ruki a cžinjěšche
wulfej wocži; macž bu blěda a cžerwjena, a Berta bě k Miklawšch
štupila a pohladowate trašchije na šaršchjeju. Šola jeno
wofomik trajesche. Macžeri šo žolč pšchela. „Njeprajach hižo
dawno?“ šawola roššlóbena: „ta wošoba, ta Šejna jemu we
hłowje tčži!“

So macz tole mjeno najpriedy wupraji, a to waschnje, i ko-
trymz to czinjese, i czini Miklawſchej wuſnacze lóžſche, hacz bė
ſebi to myſlił. Roſhorjenu ſaſtoczi jej do rėcze: „Haj, haj, tule
woſobu, tule Sejnu, ſebi woſmu, a žanu druha.“ Potom pał
zunicho pſchiſtaji: „Ja i tym niomu bliſto ſtupicz njecham.“
Macz wuſmėchujjo ſo ſaſmja: „Niomu bliſto ſtupicz? Na tajke
hlupe rėcze! Ale to nėtko ſlyſch: Ta Sejna nanihdy jow njeſchi-
czehnje! Pał ja abo pał wona!“ Wo tym tez jow rėcz njeje“,
ſapadny jej Miklawſch do ſłowa, „Seńka njeſmė jow žaneho wu-
czijchczecz; ja myſlu, Budychcz Mėrczin nje rady do domu woſmie,
a hdyz ſwoje maczėrne ſamoženje pſchimoſmu, ſym do žyła ſpoko-
jenu. Ja nježadam ſa wyſoſimi wėzami; Berta wobſhowa dwór
a Wy mőzeczje i nim ſaſhadzecz po ſpodobanju.“

Maczeri pſchińdzechu tele ſłowa pſchejara njenadžuizy. S wul-
timaj woczomaj a roſdajiwſchi hubu na Miklawſcha hladaſche;
tola we wołomitu ſrjadowa pſchi ſebi žyłu wėz i ſwojemu wužitku.
Berta bė ſo mjes tym luboſcziwje na bratra, kotrehoz pſche wſcho
lubowaſche, ſlehnyła a rjektny plafajo: „Mė, Miklawſcho, Ty wo-
ſtanjeſch w dworje; ja Cze wuczijchczecz njecham.“ „Tajke nje-
roſomne dżeczjo! Do wſcheho dyrbi ſo tyfacz!“ ſawoła Marſcha.
„Ty jeno mjelcz, to ſo hižo wſchitko namała.“ „Haj, to ſo na-
mała“, rjektny nan, bliže i Miklawſchej ſtupiwſchi. „Mój jeniczki
ſym dyrbjal do ſahrodniſkeho dwora? — To by nėſchto bylo.“
„Hdyz Seńku jow mėcz njechaczje, dha tam hižo dyrbju czahnycz“,
wotmolwi Miklawſch. Pſchetož to je wėſte, wona budze moja
žona a žana druha.“ Nan chyzſche runje trochu hrubje wot-
molwicz, jako macz jemu do rėcze padny: „ſeno niz tał horzo!
i tym njeje niczo pomhane. Wy chzemy tu wėz pſchemyſlicz;
jutſje je njeđzela, tehdy da ſo wſchitko derje roſpomnicz. Miklawſch
je roſomny hólz, my hižo na jene pſchińdzemy.“ „Tez derje!“
prajese nan. „Ale to jeno chzu prajicz: ja žanu ſtopu lobrka
do kėže njeſtaju, na to ſpominaj, žanu ſtopu!“ „To hižo potom
luby Bóh wobſtara“, ſnapſcheczjwi Miklawſch mėrnje. „Luby Bóh
njech czini, ſchtož chze a ja mőžu tez czinicz, a hiſchcze juntrócž
praju: i tym ludom tam njecham niczo czinicz mėcz, a cziniſch-
li jo tola, dyrbiſch wjedzecz, ſo ſy nana pomėł!“ „A tola, tola,
nano!“ rjektny Miklawſch i mjehkim hłobom, „Ty mój nan woſta-
njeſch.“ „Miklawſcho, mjelcz!“ macz ſapadny a wón czujese na
hłobu tutnych ſłowow, ſo ma ju na ſwojim boku. A tał bė. So
ſo Miklawſch kubla wotrjektny, bė jej doſcz; Miklawſchowy dónt
jej dale na wutrobje njeležeſche, a jeje ſranjena hordocž, Budych-
zewo jako tał bliſte pſcheczeltwo widzecz, bu pſches jeje laſomnoſcz
pſchewažena. W poczahu na kublo bė ſo pſchezo hižo czežkoſczow
i Miklawſchom bojala; Miklawſch mėjese krotu myſł, a runjež
bė tez pſchezo pſcheczelniny a poſluſchny pſcheczjwo njej, dha
wona tola jara derje wjedziſche, ſo ſebi do tał wažneje wėzy, jako
žeńtwa je, niczo rėczecz njeđa, a ſo bė ta ſa njeho wobſtarana
njemjeſta tał bohate hólczjo, njebė jeho tez nawabili, pſchetož wón
mėjese dżiwne nahladny, a Marſcha njebė nėkaſku potajnu hroſu
pſched Miklawſchom žyle pſchewinycz mohła. Niczo jej teho dla
lubſche bycz njemőzeſche, hacz na tał lohke waschnje ſwoje wot-
pohladny dozpicz.

Na druhe ranje, bė runje pod kemjchom, ſedzeſche Marſcha,
ſo lihczo Gandrijej ſnapſcheczja. Pſched nim ſtejeſche bleſcha
i palenzom, a jenu ſchleńczku po druhej wona jemu naliwaſche.
S kőždej ſchleńzu bywaſche wón ſwólniſchi, po jeje žadanju czinicz,
a bė napoſledku ſe wſchėm ſpokojom. ſeno to ſebi wuczini, ſo
ſo dla teje wėzy dale ſtaracz njedyrbi, a ſo i Budychczami ani
próſchka czinicz mėcz njecha. So wo kpažu žana rėcz njebėſche,
ſo ſamo roſymni. „Czim wjetſchi budze Berczinny“, ſmėjese ſo
Marſcha. „Ja dam jemu jeho maczėrne, a potom njech bėži“,
rjektny Gandrij. To bė Marſchi runje prawje, a wona njeptasche

tón hnėw ſaczėricz, kotryž Gandrij pſcheczjwo ſwojemu ſynej mėj-
eſche, wjele bóle chyzſche jón i temu wužicz, roſeſtajeſje ſa dżowku
tał dobre hacz mőžno ſczinicz. A tał ſo ſta. Bórchy po tym bu
wſchitko pſched ſudom kručze ſczinjene a kublo dżowzy pſchipiſane.
Miklawſch doſta wſche ſwojich pjenjeſ hiſchcze ſahrodniſku žiw-
noſcz, kotraž bliſto pſchi Budychzewow ležeſche, a w kotrejež domſkim
křuda ſwójba na podružitwoje bydleſche, mjes tym ſo bė pola,
bróžen a hródž Gandrij w ſwojim hoſpodařtwe ſobu wužitwal.
Marſcha ženje ſbožowniſcha a hordžijcha byla njeje, dnyli nėtko;
wſchitko bė ſo jej po wołi radžilo, a wona mėnjeſche, ſo nėtko
wjazy trjeba nima, ſa ſbože ſwojeho dalſcheho žiwjenja ſo ſtaracz.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Kral Jurij je knjeſej ſararjei Mroſakei w Grodžiſchczu
Albrechtowy ſchiz 1. rjadownje ſpožeczil, kotryž bu jemu pſches
knjeſa wſchſcheho žyrtwiſkeho radžiczela Maiera pſchepodaty.
S radoſczu woſjewjamy tole poczeſczenje, kotrež je ſo duchownemu
ſerbfſkeje woſady doſtało a i tym tez to ſwėrne prózowanje pſchi-
póſnało, kotrež ma knjeſ ſarat Mroſak jako wodžet ſerbfſkeho
homiletiskeho ſeminara.

— W tutym tydženju je ſerbfſki homiletiski ſeminar w Gro-
džiſchczu pod wodženjom knjeſa ſararja Mroſaka w Grodžiſchczu
hromadu ſtupil. Na nim ſo wobdžela 11. ſtudentojo Rėſbał i Bu-
dychina, Bojz ſe Židowa, Kapleť i Budychina a Mroſak i Gro-
džiſchczja. Dale tez ſerbfſki ſtudenta i Pruſkeje na ſwuczowanjach
ſerbfſkeho ſeminara ſo wobdželi. Tón ſeminar, wot wyſchnoſcze ſa-
ženju, je wulke žohnowanje ſa naſchich ſerbfſkich ſtudentow a tez
ſa naſche ſerbfſke woſady, ſo w naſchej ſerbfſkej rėczi derje wu-
wuczennych duchownych doſtanu.

— Sa ſararja w Rſchichowje bu knjeſ Rada ſe Sſlepeho
ſapokaſany.

— Turkowſki poližista je ruſkeho pőplanza ſaſčelił. Dolež
je mordat turkowſki ſaſtojnił, je ſkutk wulke roſhorjenje w Ruſow-
ſkei ſbudžil. To je hižo drubi mordatſki nadpad, kotryž je ſo
w tym lėcze w Turkowſkei na ruſkeho ſaſtojnika czinił. Duž je
tez wulke roſhorjenje w Ruſkei a ma Turkowſka ſo hladacz, ſo
ſkőncznye křoſtanje pſches wójnu na ſo njeſloži.

— W Sserbiſkei pſchezo hiſchcze mėra njeje. Mordatſzy
offizėrojo, koſtiž ſu krala Alexandra ſkőnzowali, ſo naduwaju a
chzedža nėſchto lėpſchi bycz. To pał je ſažo roſhorjenje druhich
offizėrow ſbudžilo, tał ſo mőže lohke ſjawny njemėr we wójſku
wudhricz. Mordatſtvo pſcheczjwo kralowſtemu trőnej ljubjene
plody njeſe.

— Sańdzenu njeđzeli bu nowy bamž ſwjatocznye křonowanju.
Nėhdže 80,000 ludži bėſche w Pėtrowej žyrtwi ſhromadžennyh.

R roſpominanju.

ſijalki njeroſtu tał wyſoko taž kopſchiny.

* * *

Tez ſloty křelich mőže jėd tajicz.

* * *

Wón wuſtupuje tez i roſteptaneje rőže.

* * *

ſopjena mőža drje braſchniny džel jabłuka ſapſchikrycz, ale
pſched padnjenjom je njemőža wobarnowacz.

* * *

Njeboj ſo czernjow, jeli chzeſch rőže.